

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 57.447 van 10 januari 1996
in de zaak A. 64.949/IV-15.244.**

In zake : Freddy DEPREE,
die woonplaats kiest bij
Advocaten G. MEYNS en M. VAN WILDERODE,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Charles Woestelaan 57

tegen :

de Nationale Maatschappij der Belgische
Spoorwegen,
die woonplaats kiest bij
Advocaten E. CARLIER en P. SMEDTS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268 A.

D E R A A D V A N S T A T E , I V e K A M E R ,

Gezien het verzoekschrift dat Freddy DEPREE,
treinbestuurder bij de Nationale Maatschappij der
Belgische Spoorwegen, op 26 juli 1995 heeft ingediend om
de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van
de beslissing van 30 mei 1995 waarbij hem als tuchtstraf
de afhouding van 1/5de dagwedde wordt opgelegd en, voor
zoveel als nodig, van de beslissing genomen door het
Directiecomité van de Nationale Maatschappij der Belgi-
sche Spoorwegen op 22 mei 1995, waarbij het opleggen van
de betreffende tuchtmaatregel werd beslist;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
M. LEFEVER;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 12 september 1995 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 oktober 1995;

Gehoord het verslag van Staatsraad M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten G. MEYNS en M. VAN WILDERODE die verschijnen voor verzoeker, en van Advocaat Th. CLAEYS, die loco Advocaten E. CARLIER en P. SMEDTS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur M. LEFEVER;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1.1. De treinbestuurders van de Nationale Maatschappij der Belgische Spoorwegen, afgekort N.M.B.S., zijn onderworpen aan een stelsel van permanente vorming. Dit stelsel omvat opleidingscursussen en om de drie jaar een overhoring die mondeling is. Een nieuw systeem werd uitgewerkt waarbij om de vijftien maanden vier dagen cursus moeten worden gevolgd die telkens worden afgesloten met een schriftelijk examen. Dit nieuwe systeem werkt op proef in de bestuursdepots van Bergen en Hasselt.

1.2. Op 19 maart 1995 richt het VSOA een brief aan de gedelegeerd bestuurder van de N.M.B.S. waarin het stelt dat het onaanvaardbaar is dat de treinbestuurders regelmatig worden onderworpen aan ondervragingen over de parate beroepskennis ongeacht of het gaat om driejaarlijkse ondervragingen of om de geplande ondervraging om de vijftien maanden. De vakbond vraagt de onmiddellijke intrekking van de ondervragingen en deelt mee dat indien de N.M.B.S. binnen de week geen duidelijk standpunt desbetreffend laat kennen, het zich verplicht zal zien een stakingsaanzegging in te dienen voor 6 april 1995.

1.3. Op 28 maart 1995 vraagt het VSOA nogmaals aan de gedelegeerd bestuurder de ondervragingen af te schaffen. Het stelt dat de treinbestuurders de enige zijn die regelmatig hun beroepskennis moeten bewijzen en dat zij vrezen dat het examen een middel is om het personeelskader af te slanken. Het VSOA deelt tevens mee dat vermits er geen antwoord is gekomen op het schrijven van 19 maart 1995, er een stakingsaanzegging wordt ingediend voor de treinbestuurders aangesloten bij het VSOA-spoor voor 6 april 1995 tussen middernacht en 16.00 uur. Eenzelfde stakingsaanzegging wordt op dezelfde datum verstuurd aan de voorzitter van het Directiecomité.

1.4. Op 3 april 1995 antwoordt de gedelegeerd bestuurder aan het VSOA. Hij stelt vooreerst duidelijk dat om wille van de veiligheid van het verkeer het principe van de controle van de specifieke beroepskennis van de treinbestuurders niet in vraag kan gesteld worden.

Daarna vestigt hij er de aandacht op dat een vakorganisatie zich moet hoeden voor misbruik van het stakingsrecht. Hij verklaart dat het voor hem vaststaat dat gezien de motieven die in de stakingsaanzegging worden aangehaald in het onderhavig geval de staking buiten proportie is en dus onrechtmatig. Hij waarschuwt

het VSOA dat indien op 6 april 1995 door de treinbestuurders zou worden gestaakt met een verstoring van het treinverkeer tot gevolg ieder in gebreke zijnde personeelslid zich blootstelt aan de maatregelen op burgerrechtelijk en op tuchtrechtelijk vlak die de N.M.B.S. zich verplicht zal zien te nemen.

Op 4 april 1995 antwoordt het VSOA dat het geenszins misbruik maakt van zijn stakingsrecht; het verklaart zich bereid tot onderhandelingen.

Op 5 april 1995 wordt door de N.M.B.S. een bericht aan de treinbestuurders verspreid waarin dezelfde waarschuwing als die van 3 april 1995 wordt herhaald.

Op 6 april 1995 wordt er door een aantal treinbestuurders gestaakt.

1.5. Op 9 april 1995 dient het VSOA een nieuwe stakingsaanzegging in voor donderdag 13 april 1995 gemotiveerd door dezelfde eisen.

Op 11 april 1995 reageert de gedelegeerd bestuurder op deze aanzegging. Hij stelt voor dat het VSOA contact zou nemen met de adjunct-directeur bij het departement Transport om zich over de modaliteiten van het nieuwe systeem te laten inlichten.

Op dezelfde dag besluit de N.M.B.S. de cursussen voor permanente vorming alsmede de ondervragingen die worden georganiseerd volgens een nieuw systeem op proef te Bergen en Hasselt, op te schorten in afwachting van de resultaten van een evaluatievergadering met de erkende vakorganisaties gepland op 8 mei 1995.

De staking op 13 april 1995 heeft plaats.

1.6. Op 20 april 1995 wordt een vergadering gehouden tussen de N.M.B.S. en het VSOA tijdens welke beide partijen hun respectieve standpunten verduidelijken. Het VSOA belooft zijn voorstellen te zullen meedelen.

Dat doet het in een brief van 2 mei 1995. Essentieel daarin is dat het examen zou worden afgeschaft.

1.7. Na afloop van de vergadering tussen de N.M.B.S. en de erkende vakorganisaties (ACOD en CVCC) die plaatsvond op 8 mei 1995 wordt het systeem op proef te Bergen en te Hasselt hernomen met wijzigingen ingevolge die vergadering. Het examen blijft daarbij behouden.

In reactie daarop dient het VSOA op 9 mei 1995 een nieuwe stakingsaanzegging in voor 18 mei 1995, die met een brief van 11 mei 1995 wordt bevestigd. In die brief wordt vermeld dat de verwerende partij vruchteloos werd verzocht om bij telefax mede te delen dat de permanente vorming opnieuw zou worden opgestart zoals gepland doch zonder examens op het einde van de cursus.

1.8. Ingevolge de stakingsaanzegging stuurt de N.M.B.S. aan de betrokken personeelsleden in de dagen na 15 mei 1995 een brief waarin wordt uiteengezet dat vermits de permanente vorming noodzakelijk is voor de veiligheid van de bestuurders en van het cliënteel en de proeven hebben uitgewezen dat het nieuwe systeem betere resultaten geeft dan het vorige, de aangekondigde staking "manifest buiten verhouding is tot het vooropgestelde doel en derhalve onrechtmatig, zelfs kwaadwillig en dus onduldbaar". De brief eindigt met de volgende paragraaf:

"Bijgevolg zie ik mij verplicht U uitdrukkelijk in kennis te stellen van de aanmaning vanwege het Directiecomité de voor U op 18 mei aanstaande voorziene prestaties correct uit te voeren, bij gebreke waarvan U zich blootstelt aan de statutair en reglementair bepaalde maatregelen in geval van dienstweigering en, in voorkomend geval, gehouden zult zijn tot vergoeding van de schade die ten gevolge van de niet-uitvoering van uw dienstverplichting zou ontstaan".

Tevens stelt de N.M.B.S. een vordering in kort geding in bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg om het VSOA het verbod te horen opleggen om de toegang tot de installaties te versperren of de infrastructuur te blokkeren, de niet-stakers te verhinderen te werken of fysiek geweld tegen hen te gebruiken. Deze vordering wordt bij vonnis van 17 mei 1995 ingewilligd.

De staking heeft plaats op 18 mei 1995 en verzoeker neemt er aan deel.

1.9. Op 22 mei 1995 neemt het Directiecomité van de N.M.B.S. onder meer de volgende beslissing:

"Staking op 18 mei ll. georganiseerd door de liberale vakbond VSOA.

Het Directiecomité beslist :

- dat aan alle treinbestuurders die op 18 mei ll. hun aangeduide prestatie niet verzekerd hebben, naast de inhouding van bezoldiging en premies, een disciplinaire sanctie moet worden opgelegd. De aard van de sanctie zal bepaald worden door de ernst van de begane fout en door eventuele fouten uit het verleden. In een aan alle betrokkenen over te maken brief zullen de redenen waarom een tuchtrechtelijke maatregel wordt genomen, worden uiteengezet (meer bepaald de uitspraak van de rechtbank waar gesteld wordt dat er een wanverhouding is tussen de staking en de gevolgen ervan); die brief zal overhandigd worden samen met het door de onmiddellijke chef op te maken formulier houdende de tuchtmaatregel".

Ingevolge deze beslissing wordt verzoeker op 30 mei 1995 door zijn onmiddellijke chef gestraft met de inhouding van 1/5de dagwedde. Samen met het formulier P88 wordt hem een dienstnota overgemaakt waarin wordt gemeld dat het Directiecomité het niet correct uitvoeren van de dienstprestaties op 18 mei 1995 als dienstweigering heeft beschouwd en dat het op 22 mei 1995 heeft beslist die dienstweigering tuchtrechtelijk te beteugelen.

1.10. Verzoeker tekent geen bezwaar aan tegen die sanctie.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij vraagt dat de onderhavige zaak naar de tweetalige kamer wordt verwezen wegens verknochtheid met verzoekschriften ingediend door personeelsleden behorend tot de Franstalige rol die eveneens de vernietiging vorderen van de hen opgelegde tuchtstraf afhouding van 1/5de dagwedde op grond van deelneming aan dezelfde staking;

2.2. Overwegende dat de Raad hier wel staat voor parallelle beslissingen, maar dat het niet zo is dat vaststellingen of beslissingen in de ene zaak determinerend zijn voor de uitslag in de andere zaken; dat er zich vooralsnog geen reden aandient om de zaken wegens connectie samen te voegen en naar de tweetalige kamer te verwijzen;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker betoogt dat hij een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel lijdt doordat

- hij onmiddellijk onder dreiging van sancties en eventuele afzetting, reëel en onmiddellijk beknot wordt in de uitoefening van zijn stakingsrecht en een imminent risico tot afzetting loopt vermits paragraaf 11 van het tuchtreglement bepaalt dat een bediende die sedert minder dan 1 jaar twee straffen van de tweede graad heeft opgelopen door dat feit alleen al het risico loopt te worden afgezet bij een zware fout die hij nog datzelfde jaar zou begaan en er ook wordt bepaald dat

indien de bediende gewoonlijk slechte dienst doet, hij hoe dan ook tenminste bedreigd moet worden met afzetting bij de derde straf van de tweede graad die hij sedert minder dan 1 jaar zou oplopen, om de afzetting te kunnen voorstellen wanneer hij binnen het jaar na de derde straf een nieuwe fout begaat die een straf van de tweede graad rechtvaardigt;

- een bediende overeenkomstig artikel 5 van Hoofdstuk III van het personeelsstatuut in geval van tuchtsanctie kan worden overgeplaatst naar een lagere weddeschaal of bezoldigd worden tegen een lager bedrag in dezelfde schaal;
- een tuchtsanctie opgenomen wordt in het biografisch overzicht van de bediende en dit voor de verdere duur van zijn loopbaan;
- overeenkomstig artikel 4 van Hoofdstuk XIV van het personeelsstatuut en paragraaf 54 van het tuchtreglement een tuchtsanctie een onmiddellijke weerslag heeft op de aanschrijving en bevordering van de bediende en kan leiden tot uitstel van bevordering;
- bij herhaling de straf verzwaard wordt;

3.2.1. Overwegende dat paragraaf 11 van het zogenaamd ARPS-bundel 550 houdende het tuchtreglement van de N.M.B.S. luidt :

"Een bediende die, sedert minder dan één jaar twee straffen van de tweede graad opgelopen heeft, loopt door dat feit alleen al het risico te worden afgezet bij een zware fout die hij nog datzelfde jaar zou begaan. Indien hij gewoonlijk slechte dienst doet, moet hij hoe dan ook ten minste bedreigd worden met afzetting bij de derde straf van de tweede graad die hij sedert minder dan één jaar zou oplopen, om de afzetting te kunnen voorstellen wanneer hij, binnen het jaar na de derde straf, een nieuwe fout begaat die een straf van de tweede graad rechtvaardigt";

3.2.2. Overwegende dat het onwaarschijnlijk voorkomt dat binnen een tijdspanne van één jaar na de bestreden sanctie verzoeker een tweede sanctie van de

tweede graad zal oplopen en daarbij nog een zware fout zal begaan of dat verzoeker, zo hij moet worden beschouwd als iemand die "gewoonlijk slechte dienst doet", hetgeen evenwel uit geen enkel element blijkt, binnen diezelfde tijdspanne nog twee straffen van de tweede graad zal oplopen, gevolgd door een vierde straf van de tweede graad binnen het jaar na de derde straf; dat dan ook het risico op afzetting dat verzoeker beweert te lopen en dat naar zijn zeggen zijn stakingsrecht beknót, niet zo "imminent" is als hij beweert en sterk moet worden gerelativeerd; dat wanneer verzoeker het heeft over een beknótting van zijn stakingsrecht, hij er lijkt van uit te gaan dat elke deelneming aan een staking door de verwerende partij zal worden gesanctioneerd, hetgeen hoegenaamd niet zeker is; dat, immers, uit de stukken van het dossier blijkt dat de verwerende partij de deelneming aan de staking van 18 mei 1995 heeft gesanctioneerd omdat zij die staking gelet op de reden ervan beschouwde als manifest buiten verhouding staande tot het vooropgestelde doel en derhalve als onrechtmatig;

3.2.3. Overwegende, daarenboven, dat zo verzoeker toch wegens een stakingsdeelneming een nieuwe, naar zijn oordeel niet rechtsgeldige sanctie zou oplopen of indien hij mede op grond van de onderhavige sanctie zou worden afgezet of een andere zware sanctie zou oplopen, hij alsdan van die beslissingen de schorsing en de nietigverklaring kan vragen, waarbij hij, wat laatstgenoemde sancties betreft, kan doen gelden dat de wettigheid van die sancties afhangt van het resultaat van de vordering tot nietigverklaring die hij tezamen met het onderhavige schorsingsverzoek heeft ingediend;

3.2.4. Overwegende dat in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt de sancties uitstel in de vordering, verlaging in rang en vermindering van wedde in het tuchtreglement worden aangemerkt als straffen van

de tweede graad, die volkomen losstaan van de bestreden sanctie afhouding van 1/5de dagwedde; dat derhalve dat aspect van het nadeel buiten beschouwing kan worden gelaten;

3.2.5. Overwegende dat het nadeel dat mogelijk voortvloeit uit de opneming van de tuchtsanctie in het biografisch overzicht van verzoeker volledig wordt weggenomen door een eventuele vernietiging en zodoende niet moeilijk te herstellen is;

3.2.6. Overwegende dat uit voorgaande beschouwingen volgt dat niet is aangetoond dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan meebrengen; dat die vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat over de opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak moet worden gedaan,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare
terechtzing, op tien januari 1900 zesennegentig, door
de IVe kamer, die was samengesteld uit :

de H.	J. BORRET,	kamervoorzitter,
Mevr.	M.-R. BRACKE,	staatsraad,
de H.	R. STEVENS,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

J. BORRET.